

ся яви прѣдъ него или нѣкой сиромахъ истинѣ до-
стоинъ за милость и сожалѣніе, или, както ся много
ижди случавя, нѣкой злонравенъ шарлатанъ, който
е сиромахъ само отъ лѣность, той часъ тоя добрый
человѣкъ брѣква въ пазухѣ-тѣ си и дава всичко,
что има, безъ да ся смисли, че краде таѣ милостыни
отъ оныя, на които има да дава. Пакъ казувамъ,
че неговы-тѣ милостыни сѣ несмыслены и за на-
казаніе достойны. *Зачтото понапрѣдъ трѣбва да сѣ
справедливы, а послѣ щедры и благотворителны.*

При това той не пѣта прилично ли, или непри-
лично употрѣблявать милостыни-тѣ му оныя, на
които ѣ дава; оттова много ижди ся случавя, что-
то шарлатанинъ-тѣ, комуто е той нашлнилъ па-
зухѣ-тѣ, чтомъ ся затули отъ него, да влази въ
първѣ-тѣ кърчмѣ, и тамъ да ся опива и да разноси
милостыни-тѣ му роскошно. Затова казувамъ и
третій иждѣ, че той е неблагоразуменъ благодѣтель.
*Зачтото рѣдко негова-та щедрость производи нѣ-
кое добро.* Много поблагоразуменъ бы былъ, ако
бы намиралъ на несчастны-тѣ случай да печелѣтъ
сами хлѣба си съ работѣ и съ трудъ; ако бы обрѣ-
щаль вниманіе на това, колко по той начинъ бы мо-
жалъ да имъ помѣгне не само минутно, но за
всякога; или ако, за да бѣде увѣренъ, че мило-
стыня-та му ся употрѣблява богоугодно, бы впо-